В старій шухляді
жив свисток,
такий собі звичайний,
що всі, напевне,
років сто
його
не помічали,

А він страждав,
він так страждав,
що й розучився
спати.
Та він би
все своє оддав,
щоб кимось іншим
стати!

Він зойкав:
— Ну за що свистком
життя мене зробило?!
Чому не став я
літаком
чи пароплавом білим?
Чи тепловозом
міг би стать —
і мчати
десь по трасі!
Або принаймні —
що й казать! —
шпаком
у крайнім разі!..

Отак
він жив би

дотепер,
без радощів,
без ладу.
Та якось ранком,
у четвер,
одкрив хлопчак
шухляду...

Свисток засовавсь —
так і так! —
од розпачу та страху:
а що,
коли його
хлопчак —
та й викине,
бідаху?!

А той спитав:
— Ти хто?
Свисток?
— Угу...—
свисток промимрив.
— Урра! —
хлопчак до стелі —
скок! —
Ура! Свисток!!
Відмінно!!!

І з тої хвильки
у свистка
нове життя настало.
Він був
пілотом літака
та білим
пароплавом.

Схотів хлопчак —
і вже за мить
він тепловозом дужим
по срібних рейках
стрімко мчить —
везе дарунки друзям.
А як натомиться
хлопчак
і відпочити сяде —
свисток співає,
наче шпак
на вишні
серед саду!..

І вже — щасливий
той свисток,
що він —
свисток звичайний,
якого досі
років сто
усі
не помічали...